

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil først lige kommentere spørgsmålet om EF-Domstolens integrationistiske fortolkningsvaner, som er nævnt i bemærkningerne.

SF er enig i, at det er udemokratisk og helt uacceptabelt, og det vil vi gerne være med til at forandre. Det kan dreje sig om traktatændringer, og det kan dreje sig om andet, og vi vil meget gerne gå ind i udvalgsarbejdet med henblik på at få det undersøgt.

Så til selve forslaget: Helt ærligt, det er populistisk tale, det lyder flot, og Jens-Peter Bonde siger det med jævne mellemrum, selv om han naturligvis ved, det er noget sludder.

Det, Enhedslisten foreslår med beslutningsforslag nr. B 49, er en nedlæggelse af EU, en omlægning af EU til mellemstatsligt samarbejde; det synes jeg man skal kalde forslaget. Det er klar tale, og det er dét, vi foretrækker.

Vi er nogle stykker her i salen, som tabte folkeafstemningen i 1986. Det var en katastrofe, og SF vil måltrettet arbejde for at få gjort op med den urimeligt centrale placering, det indre marked har i EU.

Der er brug for et opgør med det indre markeds logik om varernes frie bevægelighed over grænserne, og vi ser resultaterne nu. Lad mig blot nævne kommissionsdirektivet om baby-mad, så er alle vel klar over SF's totale afvisning af de prioriteringer, der foretages i EU, fordi vi tabte den helt afgørende afstemning i 1986.

Hvis man tager Enhedslistens forslag alvorligt, så forhindrer forslaget jo også, at direktiver om begrænsning af miljøforurening kan finde anvendelse i de lande, der er imod. De lande kan jo bare henvise til, at deres parlament har den lovgivende magt, og at dette parlament ikke vil gennemføre et givet indgreb til beskyttelse af miljøet. Og hvad så? Det er bestemt ikke SF's politik. Miljøforurening er grænseoverskridende, hvis Enhedslisten skulle være i tvivl!

Sagen er jo i virkeligheden den, at Enhedslisten med det her forslag viser, at man er imod internationalt samarbejde, i hvert fald et forpligtende internationalt samarbejde. Men så var det dét, der skulle stå i forslaget.

Det fører mig over til det næste forslag, forslaget om traktatfæstelse af veto retten, således som den blev stadfæstet i Luxembourgforliget. Veto retten har været forudsætningen for Danmarks indtræden i Fællesskabet, og SF mener, at de skiftende danske regeringer burde have brugt denne ret mere offensivt. Veto retten skal bruges på vitale områder. Det kan i en række

tilfælde give konflikter i EF-systemet, men sådanne konflikter bør og skal regeringen i givet fald være parat til at tage.

Jeg vil herefter gå over til forslaget om åbenhed og offentlighed i EU. Også her har Enhedslisten udvalgt et par områder, som virker lidt tilfældige. Naturligvis vil SF støtte forslaget, men det er efter vores opfattelse alt for begrænset i sit sigte. Skal EU kunne opnå bare et minimum af tillid hos de mennesker, der bor i landene, skal der helt anderledes tiltag til. Det lukkede, bureaukratiske system skal grundlæggende ændres. SF ønsker regler om offentlighed i forvaltningen, der svarer til forholdene i det medlemsland, der har de mest åbne bestemmelser.

Åbenhed omkring beslutningerne skal traktatfæstes som et EF-retligt princip, og tilsvarende bør offentlighedsregler traktatfæstes. Ud over offentlighed om møder, som Enhedslisten har koncentreret sig om, har SF andre krav. Den offentlighed, vi ønsker, handler om, at alle dokumenter principielt skal være offentligt tilgængelige og kun i særtilfælde kunne kendes fortrolige. Dokumenterne skal være tilgængelige for folk, selv om de ikke kan komme til Bruxelles. Vi ønsker derfor åbne registre over dokumenter samt lister over poster med sikring af den elektroniske adgang.

Men der skal også være indsigt i, hvem der er aktører i udformningen af direktiver m.v. Med andre ord: lobby-lister, så det er klart for enhver, hvem der konkret har haft indflydelse. Kort sagt: reel og åben information for alle om, hvad der i virkeligheden sker i Bruxelles.

Endelig skal jeg kommentere forslaget om sikring og udvidelse af subsidiaritetsprincippet. SF er enig i, at der bør ske en traktatfæstelse med en klar afgrænsning af EU's kompetence. Den skete udmøntning af subsidiaritetsprincippet har været helt utilstrækkelig, og Kommissionen har igennem tiderne vist en utrolig mangel på evne til at vælge de områder ud, hvor lovgivning på EU-plan er nødvendig, fordi der er tale om grænseoverskridende problemer, og modsætningsvis de områder, hvor det virker helt latterligt at lovgive på fællesskabsplan. Vi vil i den kommende debat peje os frem til, hvordan det danske memorandum bør forholde sig til dette spørgsmål. Enhedslistens opremssning, som oven i købet slutter af med et »osv.«, virker ikke, som om det har været genstand for dybsindige overvejelser.